

L'1 de desembre la Plataforma pel Dret de Decidir convoca una manifestació, en resposta al caos ferroviari, amb el lema "Som una nació i diem prou! Tenim el dret de decidir sobre les nostres infraestructures!". Dos portaveus de la plataforma, Mònica Sabata i Gerard Fernàndez, expliquen la convocatòria.

Es repetirà l'èxit de la convocatòria del 18 de febrer de 2006?

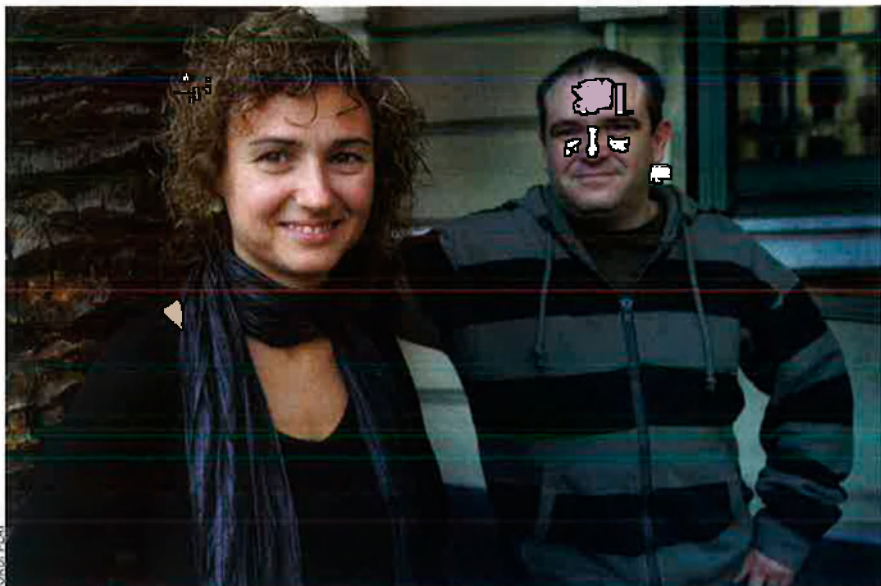
—GERARD FERNÁNDEZ: Ens agradaria que aquesta manifestació fos massiva, però no és la mateixa conjuntura que el 18 de febrer. En aquells moments hi havia una atacs molt forts des de l'estat espanyol, des del Partit Popular, que en aquests moments són diferents. És un aspecte molt concret, el de les infraestructures, encara que ho incloem dins el marc del dret de decidir dels catalans. Per tant, les dues conjuntures són diferents. Sí que esperem que la manifestació sigui massiva, i creiem que ho serà.

—Quina reacció us trobeu, per part de les entitats?

—MÓNICA SABATA: Fins ara hi ha unes 150 entitats adherides i molts ajuntaments. Vol dir que des dels ajuntaments es pot fer una feina de mobilitzar gent per venir a la manifestació. Hi ha dotze o catorze partits polítics adherits, perquè hi haurà representació de les Illes i del País Valencià, també. Per tant, l'espectre que s'ha anat cobrint, tant d'entitats —siguin més grans o més petites— com de partits polítics, és prou ampli i prou transversal. Aquest ha estat sempre un dels objectius de la plataforma: aconseguir aquest espai que permeti d'agrupar les sensibilitats sobiranistes i, en aquest cas concret, agrupar tota una colla d'entitats i gent que estem preocupats per les infraestructures, tenint molt en compte que és evident que li donem el to que la Plataforma pel Dret de Decidir vol donar a les seves accions. Però és evident que en aquest cas s'hi afegeixen entitats que probablement tenen un to més social.

—Precisament, la PDD, que té un objectiu polític molt clar, convoca una manifestació per a protestar per uns trens que no funcionen. Fins a quin punt no és una mica anòmal?

—G.F.: No, no és anòmal. Nosaltres hem parlat del dret de decidir sobre qualsevol cosa. En aquest sentit, consi-

Mònica Sabata i Gerard Fernàndez, dos dels portaveus de la Plataforma pel Dret de Decidir, consideren que es va obrint un nou cicle polític a Catalunya.

“Decidir sobre les nostres infraestructures és decidir sobre el model de país”

derem que decidir les nostres infraestructures també és decidir sobre el nostre model de país, a partir del menyspreu de què ha estat objecte la ciutadania catalana, pel que fa a trens, apagades, aeroports, carreteres, etc. Volem sortir al carrer per reclamar el dret de decidir sobre les nostres infraestructures.

—M.S.: De fet, la manifestació s'ha configurat en quatre punts bàsics als quals s'adhereixen les entitats sota el lema "Som una nació i diem prou", fruit d'aquest cansament que es produeix per la manca d'inversions en les infraestructures del país. I el segon lema és "Tenim el dret de decidir sobre

les nostres infraestructures". Els quatre punts que reclamem són: transport públic, publicació de les balances fiscals, capacitat de decidir sobre quin model d'infraestructures volem i recaptació dels impostos. Per tant, és veritat que mediàticament allò que ha sortit és el problema de la Renfe, perquè és el que els usuaris tenim més a tocar, però nosaltres entenem la qüestió de les infraestructures com una qüestió molt més àmplia, i és evident que quan parlem d'infraestructures hem de parlar de finançament. Aquests, doncs, han estat els dos temes que hem volgut casar en la mobilització del dia 1 de desembre.

—**Sembla que Renfe ha fet un favor al sobiranisme?**

—G.F.: Jo no crec que li hagi fet cap favor. Sí que és cert que hi ha fallida i que no són les úniques empreses espanyoles que tenen fallides, però el que nosaltres demanem ja no és que funcionin bé, sinó que les gestionem des d'aquí. No sé si ens han fet un favor, però sí que ens han abocat a demanar el que és nostre.

—M.S.: I també és evident que no és un problema que es produeixi des del mes de juliol ençà. La manca d'inversions en aquest país ve de l'any 92. Entenem que la responsabilitat de Madrid s'ha de posar sobre la taula. Certament, això no pot funcionar d'aquesta manera. Per tant, no únicament hi té alguna cosa a dir Renfe, sinó que hi ha una responsabilitat del govern espanyol. Per això parlem de les balances fiscals i de la recaptació d'impostos.

—**La manifestació es convoca en època electoral, tot i que encara falten molts mesos. Hi ha qui pensa que aquesta convocatòria podrà ser utilitzada pel PP contra el PSOE?**

—G.F.: Nosaltres no ho hem pensat en clau electoralista. En tot cas la convocatòria s'ha fet com a conseqüència dels problemes que té la ciutadania. Ha coincidit en aquestes dates, nosaltres no hem triat les dates. Des de la plataforma volem que sigui un acte com més transversal millor, i reclamem el dret de decidir. En tot cas, els socialistes també poden participar d'aquesta manifestació, si ho volen.

—M.S.: És veritat que estem en un context preelectoral, però quan s'hagin acabat les eleccions vindrà la resolució del Tribunal Constitucional sobre l'Estatut. Llavors tornarem a un context de batalla entre el PP i el PSOE, amb el focus sobre Catalunya.

També és veritat, i això no ho hem amagat mai, que la plataforma pretén marcar una certa agenda política. Quan fa dos anys vam posar sobre la taula el dret de decidir era una aposta molt concreta. Doncs bé, ara aquest dret ja fa portades de diari; fa dos anys, no.

—**Precisament, la setmana passada, Artur Mas, a la seva conferència parlava del dret de decidir.**

—G.F.: Jo penso que el 18 de febrer del 2006 va ser un punt d'inflexió

en aquest país. Aquella manifestació, en la qual vam sortir al carrer dient que som una nació i tenim el dret de decidir, va fer sortir sense complexos una part important de la societat civil. També va significar l'inici de la cerca d'un nou cicle polític en aquest país. És a dir, centrada com estava la manifestació i aquella conjuntura en el nou Estatut, sí que és cert que, a partir d'aquí, els llenguatges polítics han anat variant a poc a poc. I ara potser es va entrant a treballar en un nou cicle polític que és el de la sobirania. Penso que és en aquesta direcció que hem d'anar treballant. I propostes com les que va fer la setmana passada Artur Mas, les hem de valorar positivament, perquè és bo que els polítics vagin assumint allò que la societat reclama.

—M.S.: El que és evident és que quan la plataforma va posar sobre la taula el dret de decidir era precisament per fer-lo entrar a l'agenda política. Que cada vegada hi hagi més formacions polítiques que parlin d'aquest dret, per a nosaltres és positiu. No ens fa cap por que ens prenguin, per dir-ho d'alguna manera, la marca, tot al contrari! Precisament, quan vam començar volíem que aquest discurs arrelés. I el fet que sigui més públic implica que puguem engegar un procés —nosaltres sempre hem parlat de procés—: doncs, fantàstic.

En tot cas, sí que és veritat que hi ha una colla de músiques de diferents entorns, que en aquests moments sonen en la mateixa línia, amb conceptes com el dret de decidir, la radicalitat democràtica, etc. Per tant, nosaltres ho valorem molt positivament, d'entrada. És evident que després caldrà veure com es concreta i quin full de ruta es proposa. Però és un canvi de vocabulari, de formulació, si més no, que de vegades ajuda a fer certs moviments.

—**Hi ha unes absències significatives, la dels dos principals sindicats, CCOO i UGT. A la majoria de països, les mobilitzacions d'aquest relleu social les encapçalen els sindicats. Tenim l'exemple de França.**

—G.F.: Fa temps que els sindicats haurien hagut de donar resposta a aquesta crisi. El fet, però, és que han callat, no han dit res. I, tenint en

compte que hi ha hagut catorze morts a les obres del TGV, no entenem com aquesta classe sindical no surt a defensar els treballadors, els usuaris, la seva pròpia gent. És evident que, si abans comentava la desafecció de la gent cap als partits polítics, en el camp sindical aquesta desafecció és molt més gran.

Nosaltres no pretenem substituir res, simplement recollim la demanda d'una societat civil que diu prou.

—M.S.: Quan plantejem la manifestació, de fet, és perquè fa massa temps que ningú no dóna respostes a una situació insuportable. De fet, en molts actes molta gent ens preguntava si no pensàvem fer res. I és veritat que d'entrada penses que la resposta hauria de ser més general... Però bé. D'entrada, nosaltres no hem aconseguit un dels nostres objectius, que era sumar totes les forces socials. És evident que deuen tenir les seves raons, però també és evident que penses que hi haurien de ser. I, de fet, ens trobem molta gent que està, si més no, estranyada per l'absència dels sindicats majoritaris. Si finalment hi seran o no, dependrà d'ells. Nosaltres intentem parlar amb tothom i continuarem fent-ho. I continuarem treballant per sumar.

—**Després de la manifestació, què vol la plataforma?, de què ha de servir la manifestació?**

—M.S.: D'entrada, jo penso que cal que la manifestació sigui un èxit de participació de la societat catalana. En segon lloc, és d'esperar que les forces polítiques adherides a la manifestació, a partir del dia 2, treballaran pels compromisos subscrits. Demanem la publicació de les balances fiscals; doncs esperem que hi hagi accions concretes en aquest sentit, per exemple. I ara ens trobarem immersos en un clima d'efervescència electoral. Però és que després, Catalunya es veurà abocada a la sentència del Tribunal Constitucional. És evident que la plataforma no ho deixarà passar sense dir res.

—G.F.: Aquesta és una manifestació amb una clara vocació de resposta de país. Penso que serà un bon moment per a començar a promoure consensos polítics, cap a una estratègia comuna de país.

Enric Rimbau